

Да поигратъ хоро Аралайско.

Орфенъ си засвири пѣсна хоровита,

Та играха хоро десетъ кралски керки,

Малу многу тамамъ двѣ недѣли:

Тие ся се мжчетъ Орфена да уморетъ,

220

Орфенъ си ся не уморява,

Лю си свери пѣсна хоровита по-сладко.

Дуръ ся моми умориха,

На земя паднаха поклонъ да му ся поклонетъ;

Дуръ да падне и наймалка-та,

225

И тя поклонъ да му ся поклони,

Той я фати за лѣва-та ржка,

И побягна по широко поля.

Я що бѣха до нехини дѣветъ сестри,

На сестра си мощне каскандисаха,

230

Чи ще земе Орфенъ младъ свирелжія

Си утидоха на таткови сарая,

На татко си велетъ и говоретъ:

Ой ли татте, милый татте!

Отъ Богъ да найде наша наймалка-го сестра

235

Що си потапта тоя татковъ лакардія

Излягохме да си видиме Орфенъ младъ свирелжія,

Какъ си свери мощне сладка пѣсна,

Ся фатихме и хоро да играемъ;

Дуръ да хоро завършиме,

240

Тая си Орфена залюби,

Та со него побягна низъ широко поля

Какъ си чю Арабійска Краля,

Чи е керка му со Орфенъ побѣгнала;

Си искара отъ негови темни зандане

245

До две лютѣ фжрковитѣ змии,

Та имъ вели и заржче: